

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 8 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0815
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0146-A

Verzoekende partijen	1. de heer Nico TERRY 2. mevrouw Els FROYEN vertegenwoordigd door advocaat Mario DEKETELAERE met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Meir 24
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de nv VIJVARCO vertegenwoordigd door advocaat Steve RONSE en Deborah SMETS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 7 november 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 8 september 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme van 3 mei 2016 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de verlenging van de ventilatiekoker van de mestvarkensstallen en de regularisatie van de ventilatiekokers in de zeugenstal op een perceel gelegen te 8340 Damme, Vierscharestreet 27, met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 0484G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 20 maart 2018.

Advocaat Mario DEKETELAERE voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Deborah SMETS voert het woord voor de tussenkomenende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 2 januari 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 15 februari 2017 toe in de debatten.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een varkenshouderij, uitgebaat door de tussenkomende partij, die een bedrijfswoning met afzonderlijke berging en drie stallen (2 varkensstallen en 1 zeugenstal) omvat. Naast het aanpassen en regulariseren van de ventilatiekokers op de stallen omvat de aanvraag ook de uitbreiding van het bestaand groenscherm. Het bedrijf is gelegen te 8340 Damme, Vierscharestreet 27.

De woning van de verzoekende partijen is gelegen aan de Vierscharestreet 29.

2.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 7 augustus 2012 aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de verlenging van de ventilatiekokers van de mestvarkensstallen en weigert een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van de ventilatiekokers van de zeugenstal.

Op 13 december 2012 verleent de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de verlenging van de ventilatiekokers van mestvarkensstal 1 en 2 en de regularisatie van de ventilatiekokers van de zeugenstal, op een perceel gelegen te 8340 Damme, Vierscharestreet 27.

Bij arrest nr. A/2014/0341 van 13 mei 2014 vernietigt de Raad de beslissing van de verwerende partij van 13 december 2012. De vernietiging steunt onder meer op de volgende overwegingen:

“ ...

De vergunningsaanvraag wordt door de verwerende partij essentieel beoordeeld vanuit het gegeven dat “alle voorziene maatregelen” van de aanvraag “in direct verband staan met de door de minister afgeleverde milieuvergunning dd. 18/4/2011”. Dit motief heeft derhalve eveneens betrekking op de regularisatievergunning voor de zeugenstal.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat in deze bedoelde beslissing over de milieuvergunning voor de varkenshouderij geen “maatregelen” worden opgelegd voor de zeugenstal. De vergunningsvoorwaarden in deze beslissing betreffen:

- het uitbreiden van het reeds aanwezige groenscherm;*
- frequent gebruik van geurreducerend gebruik op het mestoppervlak;*
- het verlengen van de ventilatiekokers in de mestvarkensstallen 1 en 2 tot een hoogte van 6 meter.*

In de beslissing van 18 april 2011 van de Vlaamse minister wordt omtrent de zeugenstal enkel vermeld dat deze stal ongeveer 12 jaar oud is en voorzien van mechanische ventilatie met luchtuitstoot via ventilatiekokers zonder pet. Er wordt niet vermeld op welke hoogte de ventilatiekokers zijn aangebracht of hadden moeten zijn aangebracht

Bovendien stellen de verzoekende partijen niet onterecht dat de verwerende partij voorbijgaat aan het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 215.847 van 20 oktober 2011. Op het ogenblik van de bestreden beslissing, 13 december 2012, was de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van 18 april 2011 geschorst door het vermeld arrest. De verwerende partij stelt dit overigens ook zelf vast in haar beslissing. De verwerende partij kan, ter motivering van haar vergunningsbeslissing, niet verwijzen naar de voorwaarden/maatregelen die zijn opgelegd in het besluit van de Vlaamse minister van 18 april 2011, zonder hierbij het gezag van gewijsde te schenden van het vermeld arrest van de Raad van State.

...”

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur neemt op 28 juni 2013, na de vernietiging door de Raad van State van de eerdere beslissing bij arrest nr. 221.731 van 13 december 2012, een nieuwe beslissing over de beroepen ingediend tegen het besluit van de verwerende partij van 8 juli 2010 houdende het verlenen van een milieuvergunning aan de tussenkomende partij.

Het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partijen tegen deze laatste beslissing wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 229.524 van 11 december 2014.

3.

Na het vernietigingsarrest van de Raad nr. A/2014/0341 van 13 mei 2014 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing en verleent ze op 5 februari 2015 een stedenbouwkundige vergunning volgens het ingediend plan.

Bij arrest nr. RvVb/A/1516/0168 van 27 oktober 2015 wordt deze beslissing vernietigd. In het arrest wordt vastgesteld dat de verwerende partij een beslissing heeft genomen buiten de vervaltermijn, waardoor de nieuwe beslissing was aangetast door bevoegdheidsoverschrijding.

4.

De tussenkomende partij dient na dit laatste vernietigingsarrest een nieuwe gelijkaardige aanvraag in bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme. Het resultaat van het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek wordt verzonden op 3 maart 2016.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Brugge-Oostkust’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 3 mei 2016 aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de verlenging van de ventilatiekokers van de

mestvarkensstallen en weigert een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van de ventilatiekokers van de zeugenstal. De motieven luiden als volgt:

“ ...

Hinderaspecten

Het verlengen van de ventilatiekokers op de mestvarkensstallen staat in functie van de betere spreiding en verdunning van de geurbevattende gassen en was een voorwaarde uit de milieuvergunning, afgeleverd door de deputatie op 8 juli 2010 voor een termijn tot 8 juli 2030.

Het later plaatsen van de ventilatiekokers op de zeugenstal (regularisatie) impliceert het omgekeerde : een minder goede verspreiding en verdunning van de geurbevattende gassen, en is als zodanig niet aanvaardbaar.

...”

Tegen deze beslissing tekent de tussenkommende partij op 4 juni 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 4 augustus 2016 om dit beroep gegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 9 augustus 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 8 september 2016 gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij motiveert haar beslissing onder meer als volgt:

“ ...

In het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar van 8 oktober 2014 werd op het volgende gewezen:

“Ingevolge artikel 4.3.1§2 VCRO dient de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de aanvraag rekening te houden met o.a. de “in de omgeving bestaande toestand” en kan er – voor zover noodzakelijk of relevant– tevens rekening gehouden worden met een aantal aspecten zoals “functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen”.

Er dient vastgesteld dat de aanvraag zich beperkt tot enkele concrete milieutechnische aanpassingen aan het ventilatiesysteem van de varkensstallen. De maatregelen hebben vanuit stedenbouwkundig oogpunt (“schaal”) een verwaarloosbaar effect en zijn derhalve verenigbaar met de “in de omgeving bestaande toestand”. Voorts heeft het versterken van het groenscherm (“visueel-vormelijkheid”) langs noordelijke zijde een positief effect op de integratie van het bedrijf in de omgeving. Ook vanuit mobiliteitsoogpunt zijn er geen nadelige effecten. De aanvraag is aldus ruimtelijk aanvaardbaar en verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.

Wat betreft het inschatten van de effecten van de voorziene milieutechnische ingrepen op de te verwachten milieuhinder voor de omgeving, dient vastgesteld dat alle voorziene maatregelen in voorliggende stedenbouwkundige vergunningsaanvraag in een direct verband staan met de door de minister afgeleverde milieuvergunning dd. 18 april 2011.

Er dient trouwens op gewezen dat de huidige inplanting, de ruimtelijke configuratie van de gebouwen en de landschappelijke integratie (aspecten die een ruimtelijke beoordeling vergen) van de varkensstallen stedenbouwkundig conform de stedenbouwkundige vergunning werden uitgevoerd.”

Deze argumentatie, zoals hierboven weergegeven, blijft nog steeds van toepassing met die bijkomende motivering dat de milieuvergunning definitief is verleend op 28 juni 2013. De

aanvraag is een rechtstreeks gevolg van de definitief verleende **milieuvergunning** waarin als bijzonder vergunningsvoorwaarde het volgende is opgenomen:

“ ...
- de ventilatiekokers in de mestvarkensstallen 1 en 2 worden verhoogd tot een hoogte van 6 meter;
...”

In het besluit van de Minister inzake de verleende milieuvergunning van 28 juni 2013 gebeurt een gedetailleerde afweging van de door aanvragers en klagers voorgelegde **geurstudies**, waarin de Minister concreet argumenteert waarom de resultaten van de geurstudie van Creafarm (o.b.v. reële gegevens) worden aanvaard en niet die van de geurstudie van Odournet van de klagers (gebaseerd op standaardparameters). Er zijn derhalve geen aanwijsbare redenen om de integriteit van de geurstudie van aanvragers in vraag te stellen:

“ ...
Overwegende dat Odournet alleen een clusterberekening heeft uitgevoerd, waarbij de geuremissies van 12 omliggende bedrijven mee in het model werden gebracht; dat een individuele berekening van de geuremissie van het bedrijf van de exploitant ontbreekt bij het geuronderzoek van Odournet;

...
Overwegende dat Odournet bij het geuronderzoek van 10 september 2010 niet vermeldt welke geuremissie per dier werd weerhouden; dat alleen de resultaten van het geuronderzoek werden weergegeven; dat hierdoor deze resultaten bijgevolg niet kunnen gecontroleerd en nagezien worden;

...
Overwegende dat de studie van Odournet rekening houdt met 1450 biggenplaatsen, die niet ingedeeld zijn conform rubriek 9.4.1.c van bijlage I van titel I van het VLAREM; dat de 1450 biggenplaatsen slechts een schatting zijn van Odournet zonder concrete berekening;

...
Overwegende dat in de geurstudie van PRG Odournet elke stal werd ingegeven als 1 puntbron; dat om de realiteit zoveel mogelijk te benaderen Creafarm in haar geurstudie ernaar geopteerd om de uitstootpunten per zoveel mogelijk te groeperen, en aan de hand van de gegroepeerde ventilatoren de puntbronnen te kiezen; dat hierdoor voor elke mestvarkensstal telkens 1 puntbron gekozen werd, en voor de zeugenstal 4 puntbronnen (namelijk 1 groep ventilatoren in de biggenbatterij, 1 groep ventilatoren in de kraamstal en 2 groepen ventilatoren in de drachtstal); dat meer concreet dit betekent dat bij stallen van meer dan 50m lengte, deze moeten worden opgesplitst in meerdere puntbronnen; dat aangezien de zeugenstal meer dan 50 meter lang is, kan geconcludeerd worden dat de stal moet opgesplitst worden in meerdere puntbronnen;

Overwegende dat PRG Odournet gerekend heeft met een schouwhoogte van 2 meter; dat door Creafarm in haar geurstudie heeft gerekend met de werkelijke uitstoothoogtes van de ventilatiekokers:

- mestvarkensstallen 1 en 2: deze worden verhoogd in de nieuwe situatie tot 6 meter hoogte;
- zeugenstal: 3,11m hoogte;

...”

Zoals reeds gesteld, is het beroep tot vernietiging bij de Raad van State tegen deze milieuvergunning ongegrond verklaard. De deputatie kan er dan ook redelijkerwijs van uitgaan dat de opgenomen motivering door de minister zorgvuldig is en dat de geurstudie wel degelijk kan gebruikt worden als motivering. De nota toegevoegd door de raadsman van de buurtbewoners bevat opnieuw de geurstudie van Odournet van 2010. Zoals uit de milieuvergunning van 28 juni 2013 en het arrest van de Raad van State van 11 december 2014 blijkt, zijn er voldoende objectieve redenen om deze studie niet te volgen.

Dit betreft geen eenzijdig document, maar werd wel degelijk opgesteld door een erkend deskundige in de discipline 'lucht'. Bovendien hebben buurtbewoners ook een geurstudie laten opmaken, hetgeen ook beoordeeld is in de milieuvergunningsprocedure. Men dient als deskundige aan een aantal voorwaarden te voldoen om een erkenning te kunnen krijgen. Een erkenning die trouwens ook weer kan ingetrokken worden indien blijkt dat niet langer voldaan wordt aan de vereiste voorwaarden. Deze geurstudie komt tot op vandaag niet als 'kennelijk onjuist' voor en vormt dus wel degelijk een belangrijk gegeven in de beoordeling, gezien in deze studie berekeningen werden gemaakt a.h.v. een officieel berekeningsmodel waarbij onder meer werd uitgegaan van de localisatie van de ventilatiekokers op de zeugenstal ter hoogte van de goot, zijnde de plaats waar men ze met huidige stedenbouwkundige vergunningsaanvraag wil geregulariseerd zien.

Uit dit alles blijkt dat het verhogen van de ventilatiekokers op de mestvarkensstal de beperking van de geurhinder tot gevolg zal hebben. Deze aanvraag komt de omgeving ten goede.

*Het college van burgemeester en schepenen heeft de **regularisatie** van de ventilatiekokers op de zeugenstal uitgesloten van de vergunning. Dit met de motivering dat de regularisatie zorgt voor een minder goede verspreiding en verdunning van de geurbevattende gassen.*

*Eerst en vooral kan er op gewezen worden dat het regulariseren van de kokers op de zeugenstal, houdt op zich géén verlaging in, dit is **louter een regularisatie** van de toestand zoals de zeugenstal in oorsprong werd uitgevoerd. Tijdens de hoorzitting bevestigt de raadgever van de exploitant trouwens nogmaals expliciet dat in alle geurberekeningen en studies die werden uitgevoerd rekening werd gehouden met de zeugenstal zoals deze in werkelijkheid bestaat (zijnde de nu te regulariseren toestand).*

Uit de geurstudie van Creafarm en de milieuvergunning van 28 juni 2013 blijkt bovendien dat enkel de ventilatiekokers op de mestvarkensstallen moeten verhoogd worden. In deze stal zitten beduidend meer varkens, 1378 varkens, dan in de zeugenstal, 197 varkens inclusief biggen. Dit zorgt er uiteraard voor dat de geurhinder een pak minder is dan bij de mestvarkensstallen. Uit de geurstudie en de milieuvergunning blijkt dat deze ventilatiekokers volstaan om de geurhinder te beperken tot een aanvaardbaar niveau.

In de nota van de raadsman wordt gesteld dat men onzinnig en kwaadwillig het omgekeerde wenst dan noodzakelijk. Er wordt gesteld dat de ventilatiekokers op de zeugenstal niet regulariseerbaar zijn. De deputatie kan alleen maar vaststellen dat dergelijke discussie verband houdt met de milieu aspecten en dat op dit punt een duidelijk en definitief verleende milieuvergunning voorhanden is. Uit deze vergunning en de geurstudie blijkt dat is uitgegaan van de bestaande toestand en daarbij is vastgesteld dat er geen onaanvaardbare geurhinder afkomstig is van de zeugenstal. Uiteindelijk moet de deputatie in dit beroep enkel het ruimtelijk aspect beoordelen en omtrent dit ruimtelijk aspect voegt de raadsman geen gegevens toe. Er wordt enkel verwezen naar geurhinder en overmatige geluidsoverlast.

*De **geluidsoverlast** waarnaar verwezen wordt, zou afkomstig zijn van het luchtverversingssysteem. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat dergelijke geluidsstudie geen impact heeft op de ruimtelijke beoordeling. Dit is immers een onderdeel van de milieuvergunning en de naleving van de milieukwaliteitsnormen is geen taak van de deputatie bij de beoordeling van de stedenbouwkundige vergunning. Zoals de raadsman zelf stelt, gaat het om mogelijke overtreding van Vlare II en niet om een overtreding van stedenbouwkundige voorschriften.*

Ruimtelijk kan vastgesteld worden dat de stallen zich verder van het woongebied met landelijk karakter bevinden. Deze woningen grenzen aan het agrarisch gebied waardoor er een grotere mate van tolerantie kan worden verwacht. De deputatie kan wel begrijpen dat het constante geluid van de ventilatoren storend is. Aan de andere kant dienen de ventilatoren om de geurhinder te beperken, bevinden de woningen zich al op ruime afstand en grenzen deze aan het agrarisch gebied. Overmatige geluidshinder dient echter via andere kanalen te worden bestreden.

Ten overvloede stelt de deputatie vast dat het oorspronkelijk omgevingsgeluid niet kan worden vastgesteld waardoor de volledige geluidsstudie gebaseerd is op de veronderstelling dat het oorspronkelijk geluid lager is dan de richtwaarde.

***Visueel** veroorzaken de ventilatiekokers geen hinder. De ventilatiekokers op de zeugenstal zijn niet zichtbaar vanop een afstand aangezien ze niet boven de nok komen. De ventilatiekokers op de mestvarkensstallen zijn ook slechts beperkt zichtbaar en vormen onderdeel van een normaal landbouwbedrijf.*
...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen voeren in hun eerste middel aan dat “de bestreden beslissing is aangetast door machtsoverschrijding”.

De verzoekende partijen zetten uiteen:

“ ...

Het bouwberoep dat door de exploitant NV VYVARCO aan de deputatie werd voorgelegd, heeft betrekking op een (nieuwe) stedenbouwkundige vergunningsaanvraag die verwerende partij heeft ingediend tot verlenging van ventilatiekokers van mestvarkensstallen en regularisatie van ventilatiekokers in zeugenstal ("heraanvraag" — zoals het verslag van de PSA en de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermelden).

Het college van burgemeester en schepenen van Damme heeft deze aanvraag onjuist ontvankelijk verklaard en in zitting van 3 mei 2016 hierover zelfs een beslissing genomen.

Het schepencollege verleende de vergunning met uitzondering voor de gevraagde regularisatie van de ventilatiekokers in de zeugenstal.

Deze vergunningsbeslissing is identiek aan de eerdere beslissing van het schepencollege dd. 7 augustus 2012 die nog steeds in voege is.

Er dient immers vastgesteld dat de huidige aanvraag van NV VYVARCO identiek is aan een eerdere aanvraag "63/2012" die zij heeft ingediend bij het schepencollege. De vergunningsbeslissing die over deze aanvraag werd genomen op 7 augustus 2012 — en die identiek is aan de beslissing die het schepencollege op 3 mei 2016 heeft genomen over de nieuwe (identieke) aanvraag — bestaat echter nog steeds.

De deputatie kon — evenmin zoals het CBS heeft gedaan — een beslissing nemen over een aanvraag die identiek is aan een aanvraag waarover een beslissing werd genomen die nog steeds in voege is.

...

De deputatie kon geen beslissing nemen over een aanvraag met identiek hetzelfde voorwerp als de nog steeds geldende vergunningsbeslissing van 7 augustus 2012 (het volstaat hierbij reeds vast te stellen dat minstens een deel van het voorwerp van de aanvraag, d.i. regularisatie van de kokers op de mestvarkensstallen gewoon reeds vergund was/is ingevolge de nog steeds geldende beslissing van 7 augustus 2012).

De bestreden beslissing is derhalve aangetast door machtsoverschrijding. Bovendien lijkt de deputatie op die manier mee te werken aan de zoveelste poging van een kwaadwillige en onverantwoordelijke exploitant om verkeerd geplaatste ventilatiekokers te regulariseren (hetgeen in alle redelijkheid niet regulariseerbaar is, gezien dit haaks staat op het verhogen van de kokers op de mestvarkensstallen waarvoor terzeldertijd vergunning werd verleend).

*De raadsman van verzoekende partijen heeft de deputatie hierover ook aangeschreven bij brief van 29 augustus 2016, d.i. voorafgaand aan het nemen van haar bestreden besluit van 8 september 2016 (**Bundel 1, stuk 8**).*

...

De verwerende partij repliceert:

" ...

2.

De verwerende partij kan hiervoor eigenlijk eenvoudig verwijzen naar de bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben dit middel immers al opgeworpen in hun schrijven van 29 augustus 2016 waarop de verwerende partij ook gemotiveerd heeft geantwoord in de bestreden beslissing.

*Bij lezing van dit eerste middel lijkt het alsof de verzoekende partijen de bestreden beslissing gewoon niet gelezen hebben. Het is een letterlijke herhaling van hetgeen in hun schrijven van 29 augustus 2016 staat, **zonder ergens te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing**. In dit eerste middel wordt dus nergens aangehaald waarom de motivering van de bestreden beslissing onwettig of onredelijk zou zijn.*

3.

Er zijn verschillende redenen waarom de theorie rond de machtsoverschrijding niet kan gevolgd worden.

*De verwerende partij heeft de bevoegdheid om **opnieuw te oordelen over de aanvraag** waardoor de beslissing van de verwerende partij in de plaats komt van de eerdere*

beslissing van het college van burgemeester en schepenen. Artikel 4.7.21, §1 VCRO bepaalt immers:

...

Uit dit artikel blijkt duidelijk dat de verwerende partij de bevoegdheid heeft om te oordelen over de aanvraag en er dus geen sprake is van machtsoverschrijding.

*De beslissing van 7 augustus 2012 van het college van burgemeester en schepenen is succesvol aangevochten bij de verwerende partij. De **beslissing is vervangen door de beslissing van de verwerende partij van 13 december 2012** die nadien is vernietigd door uw Raad (13 mei 2014) en waarbij een termijn is gegeven om een nieuwe beslissing te nemen. Op 5 februari 2015 is een nieuwe beslissing genomen, deze is echter buiten termijn genomen waarna uw Raad deze opnieuw heeft vernietigd. In dit arrest is geen termijn gegeven om een nieuwe beslissing te nemen. Zoals uiteengezet is de eerste beslissing al sinds 13 december 2012 uit het rechtsverkeer verdwenen. Door het arrest van de Raad herleeft de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet opeens. Er is geen enkele wettelijke basis voor dergelijke herleving.*

*De aanvrager heeft op 3 maart 2016 een nieuwe aanvraag ingediend met inderdaad een identiek voorwerp. Er is echter geen enkele rechtsregel die stelt dat de aanvrager de aanvraag niet opnieuw zou mogen indienen. Zelfs in de theorie van de verzoekende partijen **zou de beslissing van 7 augustus 2012 zonder voorwerp zijn** aangezien er een nieuwe beslissing is genomen met een identiek voorwerp.*

*Artikel 4.7.21, § 8 VCRO levert nog een bijkomend argument om de theorie van de verzoekende partijen onderuit te halen. De **uitvoering van de vergunning is geschorst** tot aan de betekening van de beroepsbeslissing aan de aanvrager. Na het arrest van 27 oktober 2015 is er geen nieuwe beslissing genomen door de verwerende partij en is er dus ook geen beroepsbeslissing betekend aan de aanvrager.*

...

De tussenkomende partij stelt:

“ ...

Verzoekende partijen zijn inderdaad juist waar zij stellen dat er een nieuwe aanvraag werd ingediend die identiek is aan een vorige. Het voorwerp van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag van begin 2016 is identiek aan deze van begin 2012.

Overeenkomstig de rechtspraak van uw Raad, heeft het indienen van een identieke aanvraag tot gevolg dat de aanvrager wordt geacht te verzaken aan de eerder ingediende aanvraag of verkregen vergunning.

In casu is er ontegensprekelijk sprake van een identieke aanvraag. Zodus, in het onmogelijke geval het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Damme van 7 augustus 2012 op vandaag nog steeds in voege zou zijn, quod certe non, kan niet anders dan worden vastgesteld dat tussenkomende partij verzaakt aan deze vergunning en een nieuwe vergunning beoogde, zijnde de bestreden beslissing. Het collegebesluit is op vandaag aldus volstrekt waardeloos en bevat geen enkele bindende richtlijn of beslissing.

Er kan dan ook hoegenaamd geen sprake zijn van machtsoverschrijding.

Volledigheidshalve merkt tussenkomende partij ook op dat, aangezien zij wordt geacht te verzaken aan een eerdere vergunning(saanvraag), de uiteenzetting van verzoekende

partijen inzake het beweerdelijk nog in voege zijn van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Damme naast de kwestie is en geheel niet ter zake doet. Tussenkomen partij wordt immers geacht hieraan te hebben verzaakt.

Desalniettemin zal verzoekende partij toch ingaan op het aspect van het nog in voege zijn van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 7 augustus 2012.

Waar verzoekende partijen blijven vasthouden aan het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 7 augustus 2012, lijken zij de devolutieve werking van een administratief beroep bij de deputatie uit het oog te verliezen.

Het beginsel van de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep heeft tot gevolg dat het vergunningverlenend bestuursorgaan dat in graad van administratief beroep een uitspraak doet over een aanvraag dit doet op grond van een eigen beoordeling van de aanvraag. De betrokken deputatie treedt op als orgaan van actief bestuur. Dit betekent dat, wanneer de deputatie een beroep tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk verklaart, zij over de aanvraag een nieuwe beslissing moet nemen, met name de vergunning weigeren, dan wel (onder voorwaarden) verlenen. Deze beslissing van de deputatie komt dan in de plaats van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen. Enkel in geval het administratief beroep onontvankelijk verklaard wordt, herneemt de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen haar rechtskracht.

Concreet heeft dit tot gevolg dat in casu het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 7 augustus 2012 haar rechtskracht verloren heeft doordat het administratief beroep van tussenkomen partij destijds ontvankelijk verklaard werd. Dit volstaat op zich om de rechtskracht aan het collegebesluit te ontnemen, ongeacht het al dan niet verlenen van de vergunning.

Het gegeven dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij arrest van 27 oktober 2015 het besluit van de deputatie van 5 februari 2015 vernietigd heeft wegens het overschrijden van de opgelegde beslissingstermijn doet hieraan geen afbreuk. Het overschrijden van de beslissingstermijn heeft enkel tot gevolg dat het beroep wordt geacht te zijn afgewezen als zijnde ongegrond. Dit heeft evenwel niet tot gevolg dat het besluit van het college van burgemeester terug herleeft.

Samenvattend kan worden gesteld dat:

- tussenkomen partij wordt geacht te hebben verzaakt aan de eerdere vergunningsaanvraag*
 - het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 7 augustus 2012 haar rechtskracht heeft verloren ten gevolge van het ontvankelijk administratief beroep*
- ...*

De verzoekende partijen dupliceren:

“ ...

Verwerende partij en tussenkomen partij kunnen niet betwisten dat het bouwberoep dat door de exploitant NV Vyvarco aan de deputatie werd voorgelegd, betrekking heeft op een (nieuwe) stedenbouwkundige vergunningsaanvraag die NV Vyvarco heeft ingediend tot verlenging van ventilatiekokers van mestvarkensstallen en regularisatie van ventilatiekokers in zeugenstal ("heraanvraag" — zoals het verslag van de PSA en de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermelden).

...

Uit niets blijkt immers dat tussenkomende partij "afstand" heeft gedaan van de vergunningsbeslissing van het schepencollege van 7 augustus 2012. Dergelijk "afstand van vergunning" wordt immers geenszins vermoed.

Evenmin kan verdedigd worden dat tussenkomende partij afstand zou hebben gedaan van de vergunning die haar werd verleend voor het regulariseren van de kokers op de mestvarkensstallen, ... om dan vervolgens deze regularisatie op inhoudelijk identieke wijze opnieuw aan te vragen. Bij een dergelijke afstand van verkregen stedenbouwkundige vergunning zou tussenkomende partij (opnieuw) niet langer beschikken over een vergunning voor het regulariseren van de kokers op de mestvarkensstallen, hetgeen ook leidt tot verval van de overeenstemmende milieuvergunning. De afstand wordt immers beschouwd als een 'definitieve weigering' van de stedenbouwkundige vergunning, waardoor de milieuvergunning komt te vervallen.

...

De deputatie kon geen beslissing nemen over een aanvraag met identiek hetzelfde voorwerp als de nog steeds geldende vergunningsbeslissing van 7 augustus 2012. Het volstaat hierbij opnieuw vast te stellen dat minstens een deel van het voorwerp van de aanvraag, d.i. regularisatie van de ventilatiekokers op de mestvarkensstallen gewoon reeds vergund was/is ingevolge de nog steeds geldende beslissing van 7 augustus 2012.

Tussenkomende partij en verwerende partij kunnen hiervan geen abstractie maken. Evenmin kan tussenkomende partij geacht worden (impliciet) "afstand" te hebben gedaan van deze vergunningsbeslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald, en in tegenstelling tot hetgeen tussenkomende partij beweert, wordt een afstand van vergunning niet vermoed.

Uw RvVb besliste eerder al dat het enkele feit dat een nieuwe aanvraag werd ingediend niet volstaat om te besluiten tot de (impliciete) verzaking aan de voorgaande aanvraag en de vergunningverlener allerminst ontslaat van de verplichting tot een zorgvuldige feitenvinding (RvVb, A12013/0136 van 9 april 2013).

Ook de Raad van State oordeelde in dezelfde zin: het indienen van latere soortgelijke of identieke aanvragen kan niet beschouwd worden als een verzaking aan de eerdere aanvraag en beslissing die hierover werd genomen (RvS nr. 211.933, 11 maart 2011 en RvS nr. 191.153, 9 maart 2009).

*Evenmin kan verdedigd worden dat tussenkomende partij (impliciet) afstand zou hebben gedaan van de vergunning die haar op 7 augustus 2012 (gedeeltelijk) werd verleend voor het regulariseren van de kokers op de mestvarkensstallen, ...om dan vervolgens deze regularisatie op inhoudelijk identieke wijze opnieuw aan te vragen. Bij een dergelijke afstand van verkregen stedenbouwkundige vergunning zou tussenkomende partij (opnieuw) niet langer beschikken over een vergunning voor het regulariseren van de kokers op de mestvarkensstallen, **hetgeen ook leidt tot verval van de overeenstemmende milieuvergunning**. De afstand wordt immers beschouwd als een 'definitieve weigering' van de stedenbouwkundige vergunning, waardoor de milieuvergunning komt te vervallen.*

...

De verwerende partij dient geen laatste nota in.

De tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting:

“ ...

- *in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen poneren, is het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 7 augustus 2012 uit het rechtsverkeer verdwenen.*

Tussenkomen de partij heeft als aanvrager tegen dit collegebesluit administratief beroep aangetekend bij de deputatie van de provincie West-Vlaanderen. Ten gevolge van de devolutieve werking van dit administratief beroep wordt het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme geacht niet meer te bestaan.

...

Van zodra het administratief beroep ontvankelijk wordt verklaart, verliest het besluit van het college van burgemeester en schepenen haar rechtskracht.

Gelet op deze rechtspraak van uw Raad is het standpunt van verzoekende partijen juridisch niet correct.

- *Maar er is meer.*

Concreet in voorliggende situatie heeft zich een specifiek voorval voorgedaan.

Tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme van 7 augustus 2012 werd door de aanvrager, zijde tussenkomen de partij, administratief beroep aangetekend bij de deputatie van de provincie West-Vlaanderen. Dit beroep werd ontvankelijk en gegrond verklaard, waardoor het collegebesluit elke rechtskracht verloren is. Vervolgens werd deze beslissing vernietigd door uw Raad waardoor aan de deputatie van de provincie West-Vlaanderen een termijn van 4 maanden werd toegekend om een nieuwe beslissing te nemen. Dit gebeurde evenwel niet, waardoor de deputatie van de provincie West-Vlaanderen haar beslissingsbevoegdheid verloren heeft. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen menen, heeft dit evenwel niet tot gevolg dat het besluit van het college van burgemeester en schepenen opnieuw rechtskracht verkregen heeft.

Het niet (tijdig) beslissing binnen de door uw Raad toegekende hersteltermijn van 4 maanden, dient immers te worden gelijkgesteld met een stilzwijgende afwijzing van het administratief beroep. ...

...

Het door de aanvrager — tussenkomen de partij - ingestelde administratief beroep wordt zodoende geacht te zijn afgewezen. De vergunningsaanvraag wordt zodoende stilzwijgend geweigerd. Dit betreft een oordeel in administratieve aanleg over de grond van het administratief beroep, waardoor het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme van 7 augustus 2012 geen rechtskracht meer heeft.

- *tot slot wijst tussenkomen de partij dat, in geval het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Damme van 7 augustus 2012 nog zou bestaan, quod non, zij minstens impliciet afstand gedaan heeft van deze vergunning.*

...

Tussenkomen de partijen hebben met het indienen van de aanvraag die tot de thans bestreden beslissing geleid heeft, zeer duidelijk te kennen gegeven dat zij een nieuwe vergunningsaanvraag beoogt waardoor zij verzaakt aan de eerdere beslissing.

- *louter ten overvloede benadrukt tussenkomende partij ook nog dat haar geen enkele rechtsregel bekend is die een aanvrager zou verbieden om diverse aanvragen in te dienen en die de vergunningverlenende overheid verbiedt hierover te mogen oordelen.*
- ...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in essentie aan dat het vergunningsbesluit van het college van burgemeester van 7 augustus 2012 nog steeds bestaat in het rechtsverkeer, waardoor het college van burgemeester en schepenen en de verwerende partij geen beslissing konden nemen over de nieuwe aanvraag van de tussenkomende partij.

2.

Niets belet dat een aanvrager een nieuwe aanvraag indient, zelfs niet terloops een hangende administratieve vergunningsprocedure.

Het indienen van een nieuwe aanvraag op zich dient niet noodzakelijk tot de conclusie te leiden dat de aanvrager heeft verzaakt aan de vorige aanvraag, hetgeen echter niet belet dat een aanvrager dat uitdrukkelijk kan te kennen geven.

Uit het betoog van de tussenkomende partij blijkt dat zij de bedoeling had om te verzaken aan de eerdere aanvraag door het indienen van een nieuwe aanvraag.

Het al dan niet nog formeel bestaan van het vergunningsbesluit van het college van burgemeester van 7 augustus 2012, is enkel nog relevant naar rechtszekerheid in het rechtsverkeer, doch is niet van belang voor het beoordelen van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 4.3.1, §2 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en voeren aan “de bestreden beslissing is onjuist, tegenstrijdig en alleszins niet afdoende gemotiveerd wat betreft het aspect verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening”.

De verzoekende partijen zetten uiteen:

“ ...

5.2.1.

In tegenstelling tot hetgeen ook de nieuwe beslissing van de deputatie van 8 september 2016 aangeeft, is de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag van NV VYVARCO niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening, wat betreft de door de aanvrager beoogde — en de door de deputatie ingewilligde — regularisatie van de ventilatiekokers op de zeugenstal.

Bovendien stelt de deputatie onjuist dat er "geen sprake is van een overmatige geurhinderproblematiek".

De bestreden beslissing houdt (opnieuw) volstrekt geen rekening met de geurhinderaspecten die de niet-correcte plaatsing van de ventilatiekokers (in casu lager plaatsen) — in strijd met de bouwvergunning dd. 13 mei 1996 — veroorzaakt.

In de stedenbouwkundige vergunning dd. 13 mei 1996 die aan NV VYVARCO werd verleend met betrekking tot deze zeugenstal werd uitdrukkelijk opgelegd om de ventilatiekokers te plaatsen in de nok van het dak. NV VYVARCO voerde de verleende bouwvergunning op dit punt echter niet correct uit, en plaatste de ventilatiekokers meer bepaald in de goten (d.i. veel te laag) in plaats van in de nok van het dak.

Het verhogen van de ventilatiekokers op de zeugenstal (tot boven de nok van het dak) is elementair (en staat ook nog ver af van echte BBT-maatregelen, onder meer het installeren van "state of the art" luchtwassers, zoals op de hoorzitting van 25 november 2014 overigens terecht werd opgemerkt door gedeputeerde Vereecke) — **Bundel I, stuk 8**.

Men kan enerzijds niet de ventilatiekokers op de andere stallen (d.i. de mestvarkensstallen) verhogen om de geurhinder te beperken (zoals uitdrukkelijk opgelegd in de actuele milieuvergunning), en tegelijk stellen dat dit voor de zeugenstal niet (meer) nodig is. **Enige ernst in het debat zou meer dan welkom zijn.**

De deputatie verdedigt dan ook het onmogelijke met verwijzing naar de eenzijdige (niet-tegensprekelijke) geurstudie die werd voorgelegd door de exploitant.

Het past in dit kader bovendien de **omzendbrief LNE 2012/1 dd. 29 juni 2012**, getiteld "Milderende maatregelen voor geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen" (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 16 augustus 2012) — in herinnering te brengen.

Het feit dat deze omzendbrief in eerste instantie door de milieuvergunningverlener dient gehanteerd bij de beoordeling van (her)vergunningsaanvragen, belet geenszins dat ook de stedenbouwkundige vergunningverlener er rekening dient mee te houden.

Zo wordt in de voormelde omzendbrief onder punt **"6.2. Milderende maatregelen voor buiten de stal"** de maatregel **"B2: Verhogen van de ventilatie-uitlaat"** vermeld en toegelicht:

"Een verhoogde ventilatie-uitlaat of schouw, zorgt ervoor 'dat de geurpluim zich in een groot luchtvolume kan mengen voor de geurpluim het grondniveau bereikt. Een korte schouw die tot minimaal 1,5 meter boven de nok komt, moet gemonteerd worden op alle ventilatie-uitlaten van de stal en mag niet uitgerust zijn met een pet. Deze maatregel is alleen van toepassing als er potentieel gehinderden zijn op minder dan 200 meter van de stal."

Men kan derhalve niet onzinnig en kwaadwillig het tegenovergestelde blijven beweren.

De geurhinderproblematiek kan ook niet redelijk betwist worden (zie opnieuw de geurstudie van Odoumet dd. september 2010 — **Bundel I, stuk 4** — én de diverse PV's opgesteld door de milieupolitie in 2011, d.i. NA uitvoering van de bijkomende maatregelen — onder meer

verhoging van de ventilatiekokers op de mestvarkensstallen — opgelegd in de actuele milieuvergunning) — (Bundel I — stukken 5 tot en met 8).

Verzoekende partijen verwijzen ook opnieuw naar de brief van hun raadsman aan de deputatie dd. 2 december 2015 (met bijgevoegde antwoordnota na de hoorzitting van 25 november 2014, inclusief afschrift van de voormelde PV's).

...

In plaats van de ventilatiekokers op de zeugenstal alsnog correct uit te voeren (na de voormelde herhaalde klacht van verzoekers én aanmaning door de stad Damme), blijft NV VYVARCO echter de "regularisatie" van de foutief uitgevoerde plaatsing van deze kokers nastreven.

Onbegrijpelijk verdoezelt de NV VYVARCO, hierin gevolgd door de deputatie, de problematiek van de verkeerd geplaatste ventilatiekokers op de zeugenstal door te verwijzen naar — en de aandacht te verleggen naar — het feit dat de exploitant gevolg heeft gegeven aan de bijzondere voorwaarden opgelegd door de (inmiddels door de Raad van State vernietigde) milieuvergunningsbeslissing van de minister van leefmilieu dd. 18 april 2011.

De "conclusie" van de deputatie dat "de aanvraag (...) verenigbaar is met alle relevante ruimtelijk ordeningscriterium en dit incl. het criterium hinder" is manifest onjuist.

De PV's inzake geurhinder, opgesteld door de lokale politie en de milieupolitie dd. 15 oktober 2011, 8 november 2011 en 14 december 2011 worden door de deputatie niet ernstig genomen.

*De geurhinderproblematiek bestaat wel degelijk en kan niet redelijk betwist worden (zie de diverse PV's opgesteld door de milieupolitie, d.i. **NA** uitvoering van de bijkomende maatregelen — onder meer verhoging van de ventilatiekokers op de mestvarkensstallen — opgelegd in de milieuvergunning).*

Dat de verhoging van de kokers op de zeugenstal (zoals reeds opgelegd in 1996 !) de geurhinder voor verzoekers "alleen maar erger zal maken" (!) — zoals de exploitant, hierin volkomen en onbegrijpelijk bijgetreden door de verwerende partij — is uiteraard te gek voor woorden. Men kan immers niet enerzijds de ventilatiekokers op de andere stallen verhogen om de geurhinder te beperken, en anderzijds tegelijk stellen dat dit voor de zeugenstal niet nodig is omdat dan de geurhinder "erger zal worden".

*De bestreden beslissing is derhalve niet correct noch afdoende gemotiveerd. Ze berust op **onjuiste en tegenstrijdige motieven**, waarbij bovendien enkel rekening wordt gehouden met de geurstudie voorgelegd door NV VYVARCO, en de conclusies van de geurstudie voorgelegd door verzoekers gewoon worden genegeerd.*

Uiteraard kan de deputatie niet gevolgd worden waar zij de regularisatie van de verhoging van de ventilatiekokers op de varkensstallen én de regularisatie van de foutieve plaatsing van de ventilatiekokers van de zeugenstal (te laag geplaatst, in strijd met de voorwaarde opgelegd in de oorspronkelijke bouwvergunning) met elkaar probeert te verzoenen:

"Uit dit alles blijkt dat het verhogen van de ventilatiekokers op de mestvarkensstal de beperking van de geurhinder tot gevolg zal hebben. Deze aanvraag komt de omgeving ten goede."

De deputatie verleent met haar beslissing en de daarin aangehaalde overwegingen en motieven goedkeuring aan de manifeste en volgehouden onwil van NV VYVARCO om ook

maar één enkele euro te investeren in een evidente maatregel die het geurhinderklimaat kan verbeteren. Dergelijke maatregel is elementair (en staat ook ver af van echte BBT-maatregelen, onder meer het installeren van "state of the art" luchtwassers, zoals op de hoorzitting dd. 25 november 2014 zelfs uitdrukkelijk werd opgemerkt door gedeputeerde Vereecke).

5.2.3.

Vervolgens stelt de deputatie ook opnieuw volkomen onjuist dat de aanvraag van NV VYVARCO "verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening".

...

In het bijzonder moet de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening ook beoordeeld worden **met inachtneming van mogelijke hinderaspecten**.

In casu dient de aangevraagde regularisatie van de onjuist uitgevoerde luchtkokers op de zeugenstal beoordeeld te worden in het licht van mogelijke geurhinder en —overlast.

Zoals hiervoor reeds omstandig aangetoond, kan het bestaan van een (ernstige) geurhinderproblematiek, veroorzaakt door de exploitatie van NV VYVARCO niet ontkend worden.

De motivering van verwerende partij op het vlak van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening in het licht van mogelijke geurhinder veroorzaakt door de zeugenstal (ingevolge de verkeerde plaatsing van de ventilatiekokers) is onbestaande en beantwoordt geenszins aan de vereisten van artikel 4.3.1.§2 VCRO.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 4.3.1.§2 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, de wettelijke motiveringsplicht en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5.2.4.

Ten overvloede verwijzen verzoekende partijen ook opnieuw naar de **omzendbrief LNE 2012/1 dd. 29 juni 2012**, getiteld "Milderende maatregelen voor geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen" (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 16 augustus 2012).

Verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met de inhoud en de richtlijnen van deze omzendbrief.

Deze omzendbrief is van toepassing op bestaande varkens- of pluimveestallen (dat zijn stallen die niet volgens de lijst van ammoniakemissiearme stallen zijn uitgevoerd) die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot klachten over geurhinder en waarvan op het moment van (her)vergunning wordt geoordeeld dat het bedrijf een onaanvaardbare geurhinder veroorzaakt voor de omwonenden. Het doel van de omzendbrief is om de actuele en economisch haalbare technische en organisatorische maatregelen, ter beperking van de geuremissie bij bestaande varkens- en pluimveestallen, op te lijsten. De omzendbrief vormt een beoordelingskader voor de vergunningverlenende overheden zodat de uniforme behandeling van (her)vergunningsaanvragen van varkens- en pluimveehouderijen over de provincies heen bevorderd wordt en de rechtszekerheid van de betrokken landbouwers gegarandeerd is.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

2.

Ook voor dit middel kan de verwerende partij verwijzen naar de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Net als bij het eerste middel lijkt het alsof de verzoekende partijen de bestreden beslissing niet gelezen hebben, er wordt **nergens concreet aangetoond welke passage of zinnen onjuist zouden zijn**. De motivering uit de bestreden beslissing wordt helemaal niet aangevochten in het middel. Het gaat in feite om een herhaling van hetgeen reeds is opgeworpen voor uw Raad in het vorig dossier 1213/0391/A/4/0371.

Sinds 2012 is er echter veel gebeurd en zelfs een zeer belangrijk gegeven voor dit dossier, namelijk de bevestiging van de milieuvergunning door de Raad van State. Het kan niet betwist worden dat het aspect geurhinder eerder een milieu-aspect is dan een stedenbouwkundig aspect. Geurhinder heeft immers niets te maken met de constructie op zich dan wel met hetgeen zich in de constructie bevindt. En net dit maakt **onderdeel uit van de milieuvergunning**, die niet bij uw Raad kan worden aangevochten. De verzoekende partijen weten dit ook en hebben de milieuvergunning aangevochten bij de Raad van State. In deze zaak hebben zij ook gefocust op de geurhinder en daarover heeft de Raad van State gesteld dat het beroep ongegrond is en er dus terecht een milieuvergunning is afgeleverd aan de aanvrager. De verwerende partij kan en moet zelfs rekening houden met dit gegeven en dit gebruiken om het aspect geurhinder te weerleggen.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij onzinnig en kwaadwillig het tegenovergestelde blijft beweren. De verwerende partij kan niet anders dan vaststellen dat deze zin van toepassing is op de verzoekende partijen. Het arrest van de Raad van State is duidelijk en heeft **gezag van gewijsde**, de verwerende partij noch uw Raad kunnen de bevindingen van de Raad van State zomaar in vraag stellen. Aangezien nu dezelfde middelen en opmerkingen worden gemaakt als bij de Raad van State, valt niet in te zien waarom uw Raad daarover anders zou oordelen. En nogmaals, het gaat om een milieu-aspect!

De Raad van State heeft geoordeeld dat de geurstudie, uitgevoerd door Creafarm, niet in vraag kan gesteld worden en dat de resultaten dus in orde zijn. De verwerende partij heeft daar dan ook naar verwezen om te stellen dat er geen onaanvaardbare hinder zal zijn ten opzichte van de verzoekende partijen. Zij poneren nu gewoon het tegendeel met dezelfde studie die reeds is gebruikt bij en beoordeeld door de Raad van State (nr 229.524 van 11 december 2014):

“ ...

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat uitgebreid werd ingegaan op de naar voren gebracht geurstudies van enerzijds Creafarm, uitgevoerd in opdracht van de tussenkomende partij, en anderzijds PRG Odourmet, in opdracht van de verzoekende partijen. Als adviserende instanties hebben de afdeling Milieuvergunningen en de GMVC deze beide studies bekeken en op gemotiveerde wijze geoordeeld dat het heersende geurklimaat niet als onaanvaardbaar kan worden beschouwd. In deze adviezen worden de betrokken geurstudies op hun merites beoordeeld. Ook worden de argumenten omtrent deze problematiek vanuit beide invalshoeken bestudeerd. Het loutere feit dat de verzoekende partijen in processen-verbaal hebben laten vaststellen dat er sprake was van geurhinder, toont niet aan dat is ingegaan tegen het gezag van gewijsde van de vermelde arresten.

...”

Er is geen enkele reden om deze studies nu opnieuw in vraag te stellen bij uw Raad. De verwerende partij heeft terecht geoordeeld dat de aanvraag in overeenstemming is met de

goede ruimtelijke ordening en dit alles op basis van de verleende milieuvergunning en het arrest van de Raad van State:

*“ ...
Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat mits het nemen van de maatregelen die werden vermeld in de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden teruggedrongen.
... ”
... ”*

De tussenkomenende partij stelt:

*“ ...
Verzoekende partijen merken terecht op dat de vergunningverlenende overheid het aanvraagdossier moet beoordelen in het licht van de principes van de goede ruimtelijke ordening, voorzien in artikel 4.3.1, §2 en 1.1.4 VCRO. De vergunningverlenende overheid dient, op grond van voornoemde bepalingen, na te gaan of het voorwerp van het aanvraagdossier geen onaanvaardbare hinder zal teweegbrengen voor de omwonenden van de betreffende inrichting. Tot deze vormen van hinder kan `geurhinder` behoren, hoewel dit aspect naar oordeel van tussenkomenende partij in wezen dient beoordeeld te worden in het kader van de milieuvergunningsprocedure.*

Thans stelt zich de vraag of verzoekende partijen geconfronteerd worden met onaanvaardbare vorm van geurhinder, veroorzaakt door de regularisatie van het aantal, de inplanting en de hoogte van de ventilatiekokers van de zeugenstal.

(a) Omtrent het voorwerp van de aanvraag en de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing

De bestreden beslissing stelt omtrent het voorwerp van de aanvraag o.a. het volgende:

‘Eerst en vooral kan er op gewezen worden dat het regulariseren van de kokers op de zeugenstal, houdt op zich géén verlaging in, dit is louter een regularisatie van de toestand zoals de zeugenstal in oorsprong werd uitgevoerd tijdens de hoorzitting bevestigt de raadgever van de exploitant trouwens nogmaals expliciet dat in alle geurberekeningen en studies die werden uitgevoerd, rekening werd gehouden met de zeugenstal zoals deze in werkelijkheid bestaat (zijnde de te regulariseren toestand) ’

Een dergelijk overweging is in de eerste plaats geenszins foutief te noemen, los van de door verzoekende partijen geuite kritiek, die naar oordeel van tussenkomenende partij tot stand zijn gekomen om basis van een partiele lezing van de bestreden beslissing.

De motivering van verwerende partij gaat immers verder dan verzoekende partijen laten uitschijnen In navolging van de door verzoekende partijen aangehaalde zinsnede werd immers gesteld dat uit de voorliggende geurstudies en rapporten, waarbij rekening werd gehouden met de thans uitgevoerde en te regulariseren toestand, geen overmatige geurhinder te verwachten valt voor verzoekende partijen.

Een dergelijk motivering is daarenboven evenmin misleidend van aard. Gelet op de bewoording van de bestreden beslissing moet immers worden vastgesteld dat verwerende partij zich goed bewust was van het gegeven dat de oorspronkelijk uitvoerde toestand van de zeugenstal in strijd is met de stedenbouwkundige vergunning van 13 mei 1996. Niet voor niets spreekt ook de verwerende partij van een 'regularisatie', hetgeen impliceert dat één en ander niet volgens de initiële stedenbouwkundige vergunning werd uitgevoerd.

(b) Geurhinder?

*Verwerende partij heeft vastgesteld dat het huidige aantal, de plaats van inplanting en de hoogte van de ventilatiekokers op de zeugenstal geen aanleiding zal geven tot (overmatige) geurhinder in hoofde van verzoekende partijen, hetgeen op een objectieve wijze door tussenkomenende partij werd aangetoond middels de voorgelegde geurstudie (**stuk 8**), en nadien werd bevestigd door de zowel Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur door het verlenen van een milieuvergunning op 28 juni 2013 als door de Raad van State die van oordeel is dat de beoordeling van de geurhinder op grond van de geurstudie op zorgvuldige wijze gebeurde.*

Studie van het verzoekschrift tot nietigverklaring leert dat verzoekende partijen er niet in slagen om de basisvaststelling van verwerende partij, met name dat er geen sprake is van overmatige geurhinder in hun hoofde, te weerleggen. Er wordt geen enkel stuk voorgelegd waaruit zou blijken dat er sprake is van een dergelijke vorm van geurhinder. Meer nog, er wordt halsstarrig vastgehouden aan oude stukken waarbij volledig abstractie gemaakt wordt van de definitief afgeleverde milieuvergunning en het arrest van de Raad van State van 11 december 2014 die het verzoekschrift van verzoekende partijen ongegrond verklaarde.

Verzoekende partijen blijven beweren dat verwerende partij zich zou gebaseerd hebben op een eenzijdige geurstudie. Niets is minder waar.

Verwerende partij heeft in haar beslissing zeer duidelijk aangegeven dat in de milieuvergunning alle geurstudies tegen elkaar zijn afgewogen en dat de Raad van State geoordeeld heeft dat dit op zorgvuldige wijze gebeurde.

*De desbetreffende passage uit het arrest van de Raad van State van 11 december 2014 luidt als volgt (**stuk 9**)*

'Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat uitgebreid werd ingegaan op de naar voren gebrachte geurstudies van enerzijds Creafarm, uitgevoerd in opdracht van de tussenkomenende partij, en anderzijds PRG Odournet, in opdracht van de verzoekende partijen Als adviserende instanties hebben de afdeling Milieuvergunningen en de GMVC deze beide studies bekeken en op gemotiveerde wijze geoordeeld dat het heersende geurklimaat niet als onaanvaardbaar kan worden beschouwd In deze adviezen worden de betrokken geurstudies op hun merites beoordeeld. Ook worden de argumenten omtrent deze problematiek vanuit beide invalshoeken bestudeerd.'

Welnu, verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat de geurstudies werden in het kader van de milieuvergunningsprocedure reeds ten aanzien van elkaar werden afgewogen in het besluit van 28 juni 2013 Het is bij deze herbeoordeling dat beide geurstudies aan elkaar werden afgewogen, teneinde het 'geurklimaat' op een objectieve wijze in kaart te brengen.

Na een omstandig onderzoek, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangeleverde geurstudie uitgaat van ontoereikende gegevens, wordt vastgesteld dat er geen sprake zal zijn van enige vorm van overmatige geurhinder De milieuvergunning werd dan ook zeer terecht toegekend.

De Raad van State oordeelde in het licht hiervan ook het volgende:

'De vergunningverlenende overheid heeft tot plicht te onderzoeken of de hinder van de voorgenomen exploitatie al dan niet binnen het aanvaardbare blijft Dit betekent echter niet dat de milieuvergunning enkel kan worden verleend wanneer elke hinder kan worden uitgesloten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat mits het nemen van de maatregelen die werden vermeld in de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden teruggedrongen '

De gegevens die voorkomen in de door tussenkomende partij voorgelegde geurstudie, en waarop de bestreden beslissing deels steunt, zijn dan ook zonder meer correct te noemen en volstaan om deze beslissing in rechte en in feite te ondersteunen. Alleen al in deze zin lijkt het zonder meer noodzakelijk dat verzoekende partijen op een overtuigende wijze aantonen dat er sprake zou zijn van overmatige geurhinder, hetgeen zij nalaten te doen.

(c) De verwijzing naar Omzendbrief 2012/1

De verwijzing naar Omzendbrief LNE 2012/1 kan evenmin worden beschouwd als een bewijs dat er in casu sprake zou zijn van onaanvaardbare geurhinder in hoofde van de verzoekende partijen.

Vooreerst stelt zich de vraag naar de toepassing van de Omzendbrief op het huidige (stedenbouwkundig) aanvraagdossier. Tussenkomende partij stelt in dit opzicht de volgende zaken vast:

- *in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de bewoording van de betreffende Omzendbrief specifiek gericht is op de (her)vergunning in de milieurechtelijke context.*

Zo stelt de Omzendbrief dat de vergunningverlenende overheid bijzondere exploitatievoorwaarden kan opleggen op grond van artikel 20 van het Milieuvergunningsdecreet voor zover de sectorale voorwaarden ontoereikend zijn om hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken. Artikel 20 van het Milieuvergunningsdecreet kan uiteraard maar worden toegepast door de milieuvergunnende overheid. Voorwaarden bij een stedenbouwkundige vergunning worden opgelegd op grond van artikel 4.2.19 §2 VCRO.

Daarnaast wordt er bij de bespreking van het 'bestaand regelgevend kader' niet verwezen naar de stedenbouwkundige reglementering. Indien de Omzendbrief bedoeld was om te worden gehanteerd in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsprocedure, dan had men dit uiteraard moeten meenemen bij het opstellen van het document.

De Omzendbrief verwijst voorts op het belang van het overleg tussen de exploitant met de vergunningverlenende overheid en de bevoegde milieuambtenaar.

Uit de bewoording van de Omzendbrief blijkt m.a.w. in geen geval dat de stedenbouwkundige vergunningverlenende overheid de gestelde principes zonder meer dient toe te passen.

- *nog los van de vraag of de bedoelde Omzendbrief toepassing vindt in het kader van stedenbouwkundige procedures, moet voorts worden opgemerkt dat de Omzendbrief hoe dan ook slechts van toepassing is op landbouwbedrijven waarvan op het moment van de beoordeling van het aanvraagdossier met zekerheid kan worden gesteld dat zij overmatige geurhinder produceren.*

Dit is in casu geenszins het geval. Nu reeds kan in dit opzicht worden verwezen naar het zeer recente schrijven van de Milieu-Inspectie, waarin wordt aangegeven dat er bij niet minder 35 controles slechts 1 maal een hinderlijke geur werd vastgesteld. Verzoekende partijen leggen geen stukken over waaruit het bestaan van geurhinder kan worden afgeleid.

Ook in dit opzicht moet worden vastgesteld dat de Omzendbrief op het eerste zicht geen toepassing vindt in het kader van onderhavige procedure.

Het gegeven dat de Omzendbrief bepaalde milderende maatregelen voorop stelt (o m inzake ventilatiekokers) heeft daarenboven niet tot gevolg dat de stedenbouwkundige vergunningverlenende overheid deze bepaling als een vorm van dwingend recht in aanmerking moet nemen.

De vergunningverlenende overheid kan perfect van oordeel zijn dat een verplaatsing van de ventilatiekokers zich niet opdringt omdat er reeds voldoende waarborgen zijn dat de geurhinder binnen de perken van het aanvaardbare wordt gehouden, hetgeen in casu het geval is. Verwerende partij heeft vastgesteld dat er, rekening houdende met de huidige toestand, reeds afdoende zekerheid bestaat dat er zich geen overmatige geurhinder in hoofde van de omwonenden zal voordoen.

Tot slot kan tussenkomende partij nogmaals verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 11 december 2014 waarin het volgende wordt gesteld omtrent het toepassingsgebied van de Omzendbrief (stuk 9):

'De vergunningverlenende overheid heeft te dezen voorwaarden opgelegd om de al dan niet bestaande hinder in te perken of te verhinderen. Het loutere feit dat op het ogenblik van de beslissing tot verlening van de vergunning nog geen sprake is van het effectief van kracht zijn van deze maatregelen houdt niet in dat bij de afweging die aan de beslissing ten grondslag ligt, geen rekening met deze voorwaarden zou mogen worden gehouden, in de mate het voorspelbaar is wat het mogelijke effect hiervan op de algehele hinder zou kunnen zijn. Uit de omzendbrief LNE2012/1 "Milderende maatregelen voor genremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen", blijkt dat inschattingsscoëfficiënten werden vastgesteld met betrekking tot de potentieel op te leggen maatregelen. Gelet op het feit dat wordt vastgesteld dat hierdoor de geurhinder onder de 10 ouE/m³ uitkomt, die wordt aangenomen als grenswaarde, kan de bestreden beslissing niet als kennelijk onredelijk of kennelijk onjuist worden beschouwd, waar zij besluit dat de inrichting de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau kan beperken.

*De artikelen 4121 en 4132, van Vlarem II bevatten voor elke exploitant van een vergunningsplichtige activiteit de verplichting om steeds de BBT toe te passen, zelfs voor de niet-vergunningsplichtige activiteiten (artikel 4 1 2 1) en om alle noodzakelijke voorwaarden te treffen die nodig zijn om de buurt niet te hinderen (artikel 4 1 3 2). Deze artikelen bevatten als zodanig verplichtingen die zich rechtstreeks tot de exploitant richten, los van enige milieuvergunningsvoorwaarde. Zij gelden **niet voor de vergunningsplichtige overheid** bij het toekennen van een milieuvergunning. Het naleven van vergunningsvoorwaarden is immers een zaak van toezicht en niet van de wettigheid van de beslissing die deze voorwaarden oplegt.'*

[eigen aanduiding]

(d) Besluit

Uit bovenstaande blijkt dat verwerende partij terecht rekening kon houden met de door tussenkomende partij gevoegde geurstudie. Hij verwijst hiervoor ook naar de overwegingen die gemaakt werden in het kader van de milieuvergunning met betrekking tot de diverse geurstudies. Het bestaan van geurhinder wordt niet aangetoond.

...''

De verzoekende partijen dupliceren:

“ ...

4.2.1

*In haar bestreden beslissing van 8 september 2016 (**Bundel I, stuk 1**) volhardt de deputatie in haar eerdere beoordeling dat de aanvraag "verenigbaar is niet alle relevante ruimtelijke ordeningscriterium en dit incl het criterium 'hinder' " (sic).*

In tegenstelling tot hetgeen ook de bestreden beslissing van de deputatie van 8 september 2016 aangeeft, is de (inhoudelijk ongewijzigde) stedenbouwkundige vergunningsaanvraag van NV Vyvarco niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening, wat betreft de door de aanvrager beoogde — en de door de deputatie ingewilligde — regularisatie van de ventilatiekokers op de zeugenstal.

Bovendien blijft de deputatie onjuist voorhouden dat er "geen sprake is van een overmatige geurhinderproblematiek".

4.2.2.

Zowel de verwerende partij in haar antwoordnota als de tussenkomende partij in haar schriftelijke uiteenzetting blijven de door de exploitatie van NV Vyvarco veroorzaakte geuroverlast onjuist en volstrekt onredelijk betwisten.

Verzoekende partijen handhaven hun tweede middel dan ook integraal en stellen vast dat noch verwerende partij noch tussenkomende partij er niet in slagen dit tweede middel feitelijk en/of juridisch te weerleggen.

...

4.2.6.

In haar antwoordnota stelt verwerende partij opnieuw dat zij correct heeft geoordeeld dat de aanvraag van NV VYVARCO "in overeenstemming is met verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en dit alles op basis van de verleende milieuvergunning en het arrest van de Raad van State"

*Verwerende partij verliest opzettelijk uit het oog dat de "verleende milieuvergunning" en "het arrest van de Raad van State" op geen enkele wijze uitspraak doen over de in de oorspronkelijke stedenbouwkundige vergunning opgelegde voorwaarde in verband met de plaatsing van de ventilatiekokers op de **zeugenstal**. Het uitgangspunt hier is immers dat deze kokers al lang correct had moeten worden uitgevoerd conform de oorspronkelijke (in 1996) verleende stedenbouwkundige vergunning!*

De in de thans geldende milieuvergunning door de minister opgelegde bijzondere voorwaarden in verband met de ventilatiekokers, betreffen enkel en uitsluitend de ventilatiekokers in de mestvarkenstallen 1 en 2 (die moeten worden verlengd tot een hoogte van 6 meter). Deze voorwaarde doet niets af aan de voorwaarde opgelegd in de stedenbouwkundige vergunning van 1996 met betrekking tot de plaatsing van de ventilatiekokers op de zeugenstal.

”
...

De verwerende partij dient geen laatste nota in.

De tussenkomende partij voegt niets wezenlijk toe in haar laatste schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen stellen in essentie dat de verwerende partij opnieuw volstrekt geen rekening houdt met de geurhinder die de niet-correcte plaatsing van de ventilatiekokers veroorzaakt en het onmogelijke verdedigt met verwijzing naar de eenzijdige (niet-tegensprekelijke) geurstudie die werd voorgelegd door de exploitant. De geurhinderproblematiek kan volgens de verzoekende partijen ook niet redelijk betwist worden, waarbij ze verwijzen naar de geurstudie van Odoumet van september 2010 en naar de diverse processen-verbaal opgesteld door de milieupolitie in 2011. Ze verwijzen ten slotte naar de omzendbrief LNE 2012/1 van 29 juni 2012 'Milderende maatregelen voor geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen'.

2.

De verwerende partij besteedt in de bestreden beslissing ruime aandacht aan de geurproblematiek van het aangevraagde. De verwerende partij verwijst naar het besluit van de Vlaamse minister van 28 juni 2013 waarin geoordeeld wordt over de milieuvergunning van het varkensbedrijf en stelt dat daarin een gedetailleerde afweging van de door aanvragers en klagers voorgelegde geurstudies wordt gemaakt met een concrete argumentatie waarom de resultaten van de geurstudie van Creafarm (gebaseerd op reële gegevens) worden aanvaard en niet die van de geurstudie van Odournet van de klagers (gebaseerd op standaardparameters). De conclusie van de verwerende partij is dat er geen aanwijsbare redenen zijn om de integriteit van de geurstudie van aanvragers in vraag te stellen.

De verwerende partij verwijst vervolgens naar het verwerpingsarrest van de Raad van State tegen de voormelde beslissing van de Vlaamse minister en stelt dat er redelijkerwijs kan van uitgegaan worden dat de opgenomen motivering door de minister zorgvuldig is en dat de geurstudie wel degelijk kan gebruikt worden als motivering.

De geurstudie van Crefarm betreft volgens de bestreden beslissing geen eenzijdig document, maar een document opgesteld door een erkend deskundige in de discipline 'lucht', bovendien is de geurstudie van Odournet ook beoordeeld in de milieuvergunningsprocedure, en men dient als deskundige aan een aantal voorwaarden te voldoen om een erkenning te kunnen krijgen.

Deze geurstudie van Crefarm is volgens de verwerende partij niet te beschouwen als 'kennelijk onjuist' en vormt een belangrijk gegeven in de beoordeling, gezien in deze studie berekeningen werden gemaakt aan de hand van een officieel berekeningsmodel waarbij onder meer werd uitgegaan van de localisatie van de ventilatiekokers op de zeugenstal ter hoogte van de goot, zijnde de plaats waar men ze met de huidige stedenbouwkundige vergunningsaanvraag wil geregulariseerd zien.

De eindconclusie van de verwerende partij is dat uit de geurstudie en de milieuvergunning blijkt dat deze ventilatiekokers volstaan om de geurhinder te beperken tot een aanvaardbaar niveau.

3.

De stelling van de verzoekende partijen dat de verwerende partij opnieuw volstrekt geen rekening houdt met de geurhinder door het aangevraagde kan, gezien de vaststellingen in het vorig randnummer, niet gevolgd worden. De verzoekende partijen laten overigens na de motieven in de bestreden beslissing over dit aspect in hun kritiek te betrekken en tonen derhalve niet aan dat deze motieven onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen waren bovendien ook de verzoekende partijen in de procedure voor de Raad van State die heeft geleid tot het arrest nr. 229.524 van 11 december 2014, waarin onder meer wordt overwogen:

“ ...

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat uitgebreid werd ingegaan op de naar voren gebrachte geurstudies van enerzijds Creafarm, uitgevoerd in opdracht van de tussenkomende partij, en anderzijds PRG Odournet, in opdracht van de verzoekende partijen. Als adviserende instanties hebben de afdeling Milieuvergunningen en de GMVC deze beide studies bekeken en op gemotiveerde wijze geoordeeld dat het heersende geurklimaat niet als onaanvaardbaar kan worden beschouwd. In deze adviezen worden de betrokken geurstudies op hun merites beoordeeld. Ook worden de argumenten omtrent deze problematiek vanuit beide invalshoeken bestudeerd. Het loutere feit dat de verzoekende partijen in processen-verbaal hebben laten vaststellen dat er sprake was van geurhinder, toont niet aan dat is ingegaan tegen het gezag van gewijsde van de vermelde arresten.

...”

De verzoekende partijen laten na om op enige wijze aan te geven waarom de verwerende partij tot een ander oordeel kon of diende te komen.

De processen-verbaal waar de verzoekende partijen naar verwijzen tonen op zich ook niet aan dat de verwerende partij onjuist of kennelijk heeft geoordeeld.

En tot slot kan niet ingezien worden hoe de verwijzing naar de omzendbrief LNE 2012/1 van 29 juni 2012 ‘Milderende maatregelen voor geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen’, zou moeten toelaten om de onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen.

Het middel wordt verworpen.

VII. TOEPASSING VAN ARTIKEL 43 DBRC-DECREET EN ARTIKEL 103 PROCEDUREBESLUIT

De verwerende partij stelt het volgende:

“ ...

*De verwerende partij vraagt toepassing te maken van artikel 43 DBRC decreet en artikel 103 Procedurebesluit. De verzoekende partij stelt een **kennelijk onrechtmatig beroep** in.*

Dit houdt een beperking van de toegang tot de rechter in en dient uiteraard restrictief te worden geïnterpreteerd. In de wetgeving worden de begrippen niet verder verduidelijkt zodat hun spraakgebruikelijke betekenis moet worden gehanteerd. Er is sprake van een onrechtmatig beroep wanneer het beroep enkel is ingesteld om een overduidelijk rechtmatige beslissing te vertragen. De verzoekende partijen handelen met een kwaad opzet en hebben de bedoeling om de overheidswerking schade toe te brengen.

*Bij lezing van het verzoekschrift blijkt op de eerste plaats dat er niet concreet wordt aangetoond waarom de bestreden beslissing onwettig is. Meer zelfs, het lijkt alsof de verzoekende partijen **de bestreden beslissing niet gelezen hebben**. Er wordt gewoon herhaald wat in hun schrijven van 29 augustus 2016 staat. Met betrekking tot het tweede middel moet zelfs worden vastgesteld dat dit hetzelfde is als in het vorig dossier 1213/0391/A/4/0371. Toen werden de verzoekende partijen wel gevolgd en werd de beslissing vernietigd, maar ondertussen is er wel een zeer belangrijk gegeven bijgekomen, namelijk het bevestigen van de milieuvergunning door de Raad van State (nr 229.524 van 11 december 2014).*

*De verzoekende partijen **hameren op de geurhinder** maar dit is duidelijk een milieu-aspect en wordt dan ook uitgebreid onderzocht en beoordeeld in de milieuvergunningsaanvraag. Aangezien de milieuvergunning van 28 juni 2013 zonder succes is aangevochten, proberen de verzoekende partijen om via het beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning opnieuw de geurstudies in vraag te stellen. De Raad van State heeft hier reeds duidelijk en expliciet over geoordeeld zodat het van weinig respect getuigt om deze opnieuw in vraag te stellen. Zoals de verzoekende partijen in hun vorig verzoekschrift zelf hebben gesteld, moet het gezag van gewijsde van het arrest gerespecteerd worden.*

Deze geurstudies waren ook de reden waarom uw Raad de beslissing de vorige keer heeft vernietigd. Nu is echter duidelijk dat er wel degelijk rekening is gehouden met beide geurstudies en dat daaruit blijkt dat de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau wordt teruggedrongen.

In het verzoekschrift worden nergens ruimtelijke argumenten aangehaald, het gaat enkel en alleen om geurhinder. De milieuvergunning is definitief en de verzoekende partijen wonen in agrarisch gebied, toch de plaats bij uitstek om varkensstallen te zetten...

Dit alles toont duidelijk aan dat de verzoekende partijen een kennelijk onrechtmatig beroep hebben ingesteld!

... "

De verzoekende partijen repliceren in de wederantwoordnota:

" ...

Het is uiteraard niet omdat verzoekende partijen voor de derde maal een beslissing van verwerende partij over eenzelfde stedenbouwkundige vergunningsaanvraag van tussenkomende partij (moeten) aanvechten met een vernietigingsberoep bij uw Raad voor Vergunningsbetwistingen dat huidig beroep "kennelijk onrechtmatig" zou zijn, laat staan dat verzoekende partijen met "kwaad opzet" zouden handelen en/of "de bedoeling (hebben) om de overheidswerking schade toe te brengen" (sic).

Enige ernst, terughoudendheid én respect voor de historiek van dit dossier zou verwerende partij zeker sieren.

De twee eerdere beslissingen van verwerende partij over de kwestieuze regularisatieaanvraag van tussenkomende partij (meer bepaald de beslissingen van 13 december 2012 en 5 februari 2015) werden door uw Raad voor Vergunningsbetwistingen vernietigd (bij arresten van respectievelijk van 13 mei 2014 en 27 oktober 2015).

Dit heeft verwerende partij er niet van weerhouden om voor de derde maal de regularisatievergunning aan tussenkomende partij te verlenen (bij de thans bestreden beslissing van 8 september 2016). De deputatie volhardt hierbij in haar eerdere (onwettige) beoordeling dat de aanvraag van NV Vyvarco "verenigbaar is met alle relevante ruimtelijke ordeningscriterium en dit incl het criterium 'hinder' " (sic).

De vraag is dan ook wie in dit dossier handelt met kwaad opzet ... en de legitieme belangen van verzoekende partijen op blijvende en hardnekkig volgehouden wijze schade blijft toebrengen.

2.2.

Verzoekende partijen blijven inderdaad "hameren op de geurhinder", zoals verwerende partij nogal smalend stelt.

Deze geurhinder is immers reëel, meermaals objectief vastgesteld en niet voor betwisting vatbaar. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, is in casu geenszins aangetoond dat "de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau wordt teruggedrongen".

Zoals verwerende partij zeer goed weet, is deze geurhinder in casu ook niet louter te beschouwen als een "milieu-aspect". Deze hangt immers onlosmakelijk samen met de door de tussenkommende partij beoogde (en door de deputatie verleende) regularisatie van de onwettige uitvoering/plaatsing (i.e. strijdig met de in 1996 verleende bouwvergunning) van de ventilatiekokers op de zeugenstal.

De discussie betreft dus wel degelijk "ruimtelijke elementen". De beoordeling van milieuhinder (in casu geurhinder) is bovendien een essentieel aspect bij het beoordelen van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag op het vlak van verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening (infra, zie ook toelichting tweede middel).

De kritiek van verwerende partij op het voorwerp en de draagwijdte van het beroep van verzoekende partijen is derhalve volstrekt ongegrond.

2.3.

Verwerende partij heeft blijkbaar ook een kort en selectief geheugen.

Verzoekende partijen herinneren onder meer aan de hoorzitting bij de deputatie van 25 november 2014 waarop alle belanghebbende partijen, inclusief verzoekers, werden uitgenodigd.

Op deze hoorzitting heeft de raadsman van verzoekers een bijkomend stukkenbundel neergelegd, bestaande uit afschriften van de PV's inzake vaststelling van geurhinder, opgesteld door de lokale politie en milieupolitie dd. 15/10/2011, 08/11/2011 en 14/12/2011, alsook een uittreksel uit het geactualiseerd Richtlijnenboek milieueffectrapportage 'Basisrichtlijnen per activiteitengroep — Landbouwdieren (LNE, dienst MER) én de geurstudie van PRG Odournet (september 2010).

Op deze zelfde hoorzitting formuleerden de gedeputeerden Carl Vereecke en Jean de Bethune aan de NV Vyvarco het voorstel om alsnog vrijwillig de ventilatiekokers op de zeugenstal te verhogen (zoals opgelegd door de oorspronkelijke stedenbouwkundige vergunning dd. 13 mei 1996).

Hiermee lieten de betrokken gedeputeerden niet alleen duidelijk verstaan dat zij de geurhinderproblematiek veroorzaakt door de te lage plaatsing van de ventilatiekokers op de zeugenstal erkenden, maar gaven zij ook impliciet, doch duidelijk, aan dat indien NV Vyvarco niet vrijwillig de ventilatiekokers op de zeugenstal zou verhogen, de gevraagde regularisatie van de ventilatiekokers op de zeugenstal niet zou worden toegestaan door de deputatie.

Na afloop van de hoorzitting deelde NV Vyvarco via haar raadsman aan de deputatie mee dat er niet zou worden ingegaan op de vraag en het voorstel van de deputatie om de luchtkokers op de zeugenstal te verhogen.

Onbegrijpelijk verleende de deputatie vervolgens toch de stedenbouwkundige vergunning aan NV Vyvarco (bij beslissing van 5 februari 2015), die vervolgens op vordering van verzoekende partijen werd vernietigd door uw RvVb bij arrest van 27 oktober 2015.

2.4.

Verzoekende partijen pikken de lasterlijke aantijgingen van verwerende partij inzake "kennelijk onrechtmatig beroep" dan ook niet en maken hieromtrent dan ook het meest strikte voorbehoud voor het verhalen van de schade die hen hierdoor wordt berokkend, inbegrepen het formuleren van een mogelijke strafklacht.

2.5.

In haar antwoordnota stelt verwerende partij vervolgens ronduit beledigend dat "het lijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing niet heeft gelezen". Er zou niet worden aangetoond waarom de bestreden beslissing onwettig is en verzoekende partijen zouden gewoon hun schrijven van 29 augustus 2016 herhalen.

Als repliek op dergelijke onzin volstaat het op te merken dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift tot vernietiging twee ernstige middelen inroepen en deze middelen juridisch en feitelijk in concreto ontwikkelen en onderbouwen.

Het eerste middel heeft betrekking op machtsoverschrijding, het tweede op een schending van artikel 4.3.1.§2 VCRO, de motiveringswet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij de grieven van verzoekende partijen met betrekking tot machtsoverschrijding, geformuleerd in de brief van hun raadsman van 29 augustus 2016, niet beantwoord noch weerlegd.

Daarnaast schendt ook de thans bestreden beslissing, zoals de vorige beslissingen van verwerende partij (dd. 13 december 2012 en 5 februari 2015), opnieuw artikel 4.3.1.§2 VCRO, de motiveringswet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.6.

Het beroep van verzoekende partijen is derhalve allesbehalve "kennelijk onrechtmatig". De vordering van verwerende partij tot het opleggen van een geldboete wegens "kennelijk onrechtmatig beroep" moet worden afgewezen als ongegrond.

...

Beoordeling door de Raad

Het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep houdt een beperking in van het recht op toegang tot de rechter. Het begrip moet derhalve restrictief worden geïnterpreteerd.

De gegevens van het dossier en de argumentatie van de verwerende partij laten niet toe te besluiten dat de verzoekende partijen hun recht om zich tot de Raad te wenden zou hebben misbruikt. Evenmin kan het beroep als lichtzinnig beschouwd worden op grond van de loutere vaststelling dat de verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd om de onwettigheid aan te tonen van de bestreden beslissing.

Er bestaan derhalve geen redenen om een boete op te leggen wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv VIJVARCO is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 mei 2018 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ